

#DickNick

Cazimir Maximillian

#DickNick

BRAVE NEW BOOKS

Eerste druk: april 2024

Copyright © 2024 Cazimir Maximillian

Brave New Books.nl

Omslag © Cazimir Maximillian

Auteursfoto © Niels Thieleman

ISBN: 9789465014494

Be good or don't get caught

Traci Lords

Porno

Een leegte die je jaloers maakt...

Terug naar de Windbuurt

Door het treinraam zie ik dat er een winkelwagentje in een struikgewas ligt. De laatste drie minuutjes van de reis zijn ingegaan en de omroep vertelt uitgebreid en in herhaling dat Den Helder het eindstation van deze trein is.

Achter het raam zie ik nog de vertrouwde dingetjes voorbij komen.

Die Albert Heijn tegenover dat gigantische schoolgebouw, de huizen aan de Parallelweg, enkele dingen van de Marinehaven die je boven de daken aan de horizon ziet.

Oost west, thuis best.

Kut hé.

Alles kan weer opnieuw beginnen.

Die loeiende dubbeldekker komt tot stilstand op het station, waar de tegentrein naar Nijmegen al klaarstaat.

Zuchtend en zonder bagage sta ik op.

Ohja, mijn vader. Die is nu dood. Dat is de reden dat ik naar Den Helder moest.

Ik stap de trein uit. De stank op dit station is altijd nog hetzelfde. Je kan het station niet in en uit zonder OV-kaart.

Nadat ik het kleine halletje verlaten heb sta ik even stil bij de ingang om een sigaret op te steken.

Wat is het hier veranderd zeg. Tering hè...

Nee, er zijn hier dingen zowel hetzelfde gebleven als onherkenbaar veranderd.

De V&D bestaat ook al niet meer en die restauratietoren hebben ze weggehaald.

De vishandel is er nog wel. De watertoren heeft een nieuw omhulsel gekregen zie ik... Wat lelijk zeg! Ik vond de watertoren er bij mijn vertrek veel mooier uitzien.

Het voormalige skatepark is zo'n één of ander bij elkaar geraapt

stadspark geworden. Die ene zwerver met die grote rastamuts op schijnt ook nog steeds te leven.
En ik leef ook, tot zover ik weet.
Ik weet nog welke bus ik moet pakken.
De bussen zijn nu wit. Daar waar ze voorheen nog groen waren. De tijd gaat ook als een motherfucker.
En de laatste paar jaar lijkt alles op een rijtje te staan.
Een rijtje wat ik helemaal niet leuk vind.
De wachtersruimte schijnt al te zijn opgeheven.
Ik weet nog wel dat vandalisme daar eerder regel dan uitzondering was en dat men ook gewoon zijn hond op de vloer liet schijten.
Joh, wat heb ik het Helderse klimaat gemist, de zon speelt om de vijf minuten verstoppertje en het waait altijd.
Ook die meeuwen heb ik gemist.
Maar nu ga ik terug naar huis.
Daar komt de bus die me naar mijn voormalige buurt zou brengen.

Ik zit nog altijd met een van de achterbuurten van L.A. of welke plek in Amerika dan ook in mijn hoofd, nu de bus door Den Helder rijdt.
Pauper en verval loert en schuilt hier op elke hoek, daar is hier al die tijd nooit iets in veranderd.
Zeker als je in Nieuw-Den Helder komt.
De bus draait van de Middenweg naar de Marsdiepstraat.
Enkele haltes verder is het tijd om op het stopknopje te drukken.
De Windbuurt, de plek waar mijn leven is begonnen en tegelijkertijd ook stilstond. En nu hoogstwaarschijnlijk weer een nieuwe stilstand zal in gaan luiden.
Kut man...

De Windbuurt is een klein wijkje dat daar zo'n beetje tussen de Indische buurt, Schepenwijk en die dingen rondom de Texelstroomlaan in ligt.

Nadat ik in het Gemini Ziekenhuis geboren ben, begon de rest van mijn jeugd in de Windbuurt.

Mijn wereld werd vergroot toen ik naar een speciale school ging, elders in de stad.

Maar ik ben terug.

Een groot hondenuitlaatveld. Rijtjeshuizen. Meeuwen. Enkele depressieve Turkenflats. De bemoste UFO-vormige lantaarnarmaturen uit de jaren zeventig. Meeuwen. Een leegstaande basisschool waar ik vroeger op gezeten had.

Meeuwen. Braakliggende terreinen. Een open weg waar ze waarschijnlijk weer glasvezel aanleggen. Meeuwen... en ho stop... Daarginds ligt de Dijkwijk.

Een no go area.

En meeuwen.

Mijn moeder en mijn broertje

Mijn moeder woont in een van de rijtjeshuizen. Uit het niets ben ik nu toch gekomen. Ik ben best wel nerveus, weet je? Ik heb mijn moeder in twintig jaar tijd niet zo heel vaak meer gesproken door de grote keuze die ik in mijn leven heb gemaakt. Een keuze waar menig moeder niet zo trots op zou zijn.

Ik krab zenuwachtig wat op mijn hoofd nadat ik op de bel heb gedrukt en het zweet breekt uit als ik een schim zie bewegen door het troebele raam van de voordeur.

Mijn moeder zal eens moeten weten wie ze nu voor zich zou krijgen.

De deur gaat open en die blik in haar gezicht was wel te verwachten.

'Nicolai.'

'Hai mam...!' zeg ik even zenuwachtig. 'Ja, eeh... Ik ben gekomen.'

Typische openingszin.

In de kamer tref ik mijn dertien jaar jongere broertje Jacob. Ja, dat klopt. Ik ben geboren in 1980 en hij is van 1993. Dat betekent dus dat hij nu... jawel... 31 is.

Jacob doet iets met crypto-dingen en bitcoins, ofzoiets.

Ik heb me daar nooit in verdiept noch dat ik het nodig heb gehad. Maar nu is dat anders.

Het verschil is al meteen aan alle kanten te zien. Ik in mijn Bang Bros-T-shirt en een afgeraffelde spijkerbroek, hij in een net pak. De concurrentie zal enorm zijn, zeker nu ik moet beseffen hoe het is om platzak te zijn.

Wat een klotebegin. We zullen nu ook nog straks naar het uitvaartcentrum moeten gaan om mijn vader in een kist te gaan

zien.

Jacob zegt niet zoveel tegen me en mijn moeder biedt me een kopje koffie aan.

'Eeh... Kan ik hier een tijdje verblijven op mijn kamer?'

Ik wrijf onrustig in mijn haar en op mijn nek.

'Tsja, wat kan ik als lieve moeder anders zeggen?'

'Ah, dat is echt cool mam!'

'Is het niet goed gegaan in Amerika?'

'Nee man. Ik had dat nooit verwacht. Ja, los van het feit waar ik mijn geld aan verdiende... Ja nee, ik bedoel...'

'Ik weet wat je bedoelt, schat.'

'Nou nee, het is veel erger dan dat. Ik ben godverdomme net ontkomen van die motherfuckers die de luren met me legde. Had ik een contract in South Central, dus ik daar op af om het te gaan doen...'

'Het te gaan doen?' vraagt Jacob sarcastisch.

'Ja, gewoon zoals iedere andere opdracht. Nooit geweten dat dat zo fout heeft kunnen aflopen.'

'Had ze aids?'

'Jongens!' verzucht mijn moeder.

'Nee man! Ik deed gewoon mijn werk en dan staat er godverdomme gewoon de volgende dag een groep motherfuckers voor je deur. Weet je wel hoe fokking groot die messen en geweren waren waar ze mee stonden te zwaaien? Ik had dit niet voorzien... Ik zweer... Je kan het zien als een elektricien die ook op een opdracht afgaat en dan vervolgens in een verkeerd huis terecht komt. Dus ik rennen voor mijn leven en ik denk dat mijn collega's het minder goed getroffen hadden... In één klap; één zo'n ding waar ik niks van wist en ik ben weer hier. Had je je shit net weer een beetje kunnen hervormen na die kut-corona, krijg je dit!'

'En nu denk je dat ze je niet zullen volgen, nu je naam al jaren

lang en breed op het internet bekend is?...!
'Jongens, laten we er gewoon over ophouden...!' stelt mijn moeder voor.

In het uitvaartcentrum

Een lege ruimte.

Het gezoem van de koeling. De kist. En dan het gezicht van mijn vader die ik al jaren niet meer gezien heb.

Daar ligt ie dan. En wij staan er met zijn drieën omheen. Op het deksel van de kist al een hele berg kransen en enkele brandende kaarsjes.

'Waar was hij ook alweer aan overleden?' vraag ik zacht.

Jacob zucht.

'Hartstilstand...' zegt mijn moeder effen.

'Oh...'

Hij is achtenzeventig jaar geworden.

Ik kijk naar het gezicht van degene die mij op de wereld heeft gebracht. Het gezicht dat ik inderdaad al sinds mijn vertrek uit Nederland niet meer heb teruggezien. Dat is iets van twintig jaar geleden. Het is best raar om te zien dat dit gezicht een stuk ouder is en de haren nu echt wit zijn.

Tsja, achteraf gezien vraag je je af waar hij voor heeft geleefd.

Mijn vader heeft me niet leuk behandeld.

Het was een lul. Een ouwe zak. Een egoïst en een leugenaar.

En wat een leven heeft ie gehad.

Je kiest in een ver prehistorie je liefde uit en binnen een dag teken je al de trouwpapieren, om vervolgens tot de dood tegen dezelfde kut aan te gaan kijken. Je verwacht dat je kind hetzelfde uitzichtloze leven gaat leiden, en als dat niet het geval is, dan zorgen paps en mams er wel voor dat het uitzichtloos wordt. Ze noemen het zorg en bescherming, maar feitelijk is het verbittering en het lijden onder een hondsberoerd seksleven. Dat maakte me waarschijnlijk anders. De speciale school en uiteindelijk een doorverwijzing naar dat begeleid wonen in Julianadorp.

Maarja... Die kick van destijds, die middelvinger, is nu niet meer te voelen.

De kick dat ik plotseling wel heel zelfstandig begon te worden en al heel snel mijn poen kon verdienen met typetjes in studio's in Haarlem en Uitgeest. Daar waar mijn carrière was begonnen. Nu is alles terug bij af.

Tering man!

Wat is dit kut!

Ik moet weer helemaal opnieuw beginnen.

Jacob begint te snikken en een loeiend gejammer glijdt over zijn keel. Mijn moeder slaat haar armen om hem heen.

Jacob, op zijn beurt, drukt zijn gezicht op mijn moeders schouder en loeit verder.

'Pappie!'

'Ach jongen toch...'

De deur gaat open. Ik herken de bezoekers meteen.

Het is mijn zus Hilde. Jezus wat ziet dat kreng eruit.

Met haar strakke kleren probeert ze haar vetrollen en oliefantenpoten te verbergen. Zo'n sweater, zo'n legging...

Je ziet al die putjes in haar reet. Geen kwaliteit.

'Oh... Nicolai? Jij hier?'

'Ja.'

'Terug uit Amerika?'

'Terug uit Amerika... Ik draaide daar echt business weet je, totdat...'

'Nicolai, niet nu...' zegt mijn moeder.

Soep eten

We zijn weer thuis. Ik bedoel... Mijn ouderlijk huis.

We zitten in de kamer en het is voor mij godverdomme niet uit te houden. Weet je wel hoe fucked het voelt?

Eerst had je zoveel ruimte, werelden en wijven, en nu is dag één in deze kutstad weer opnieuw begonnen en ik stik meteen. Hilde huilt op de schouder van mijn moeder. De eerste vijf minuten huilt ze om haar vader en voor de rest huilt ze om haar narcistische ex-man waar de scheiding nog lopende van is. Ex-man. Ik wist niet eens dat zo'n mormel een vent kon krijgen.

Hilde is drie jaar ouder dan ik. Tot ongeveer haar zeventiende was het nog best wel een lekker wijf om te zien, maar op de leeftijd waarop ze in volksmond seks mocht hebben wist ze dat grondig te verpesten met haar eetpatroon.

Mijn ouders waren vroeger heel streng. Heel heel streng weet je?

Er waren drie zeer strikte normen waar wij ons aan vast moesten houden.

Onder je achttiende geen seks, vriendjes en vriendinnetjes.

Vet, zout en suikers zijn zeer grote taboes. Wee je gebeente als we je erop betrappen.

En na je achttiende geen baan vinden betekend gewoon de deur uitgeschopt worden.

Slechts nakomelingetje Jacob was de braafste van de school en heeft gewonnen.

Mijn zus heeft dus ingehaald door zichzelf helemaal de tering in te vreten en verkeerde kerels aan te pappen en ik...

Ja... ik...

Ik had ergens begrepen dat seks iets moois zou moeten zijn, maar die combinatie is bij mij nooit aan elkaar gegroeid.

Slechts seks en cynisme leken al heel vroeg bij mij een vastgeroest synoniem te worden. Nog steeds eigenlijk. Het is nooit meer weggegaan, maar deze combinatie heeft mij wel vele tripjes en avontuurtjes, massa's geile tienermeisjes en bakken met geld opgeleverd.

Ook al was het maar voor even.

Maar je kan het tenminste wel zeggen. Daar waar het in het gewone Westerse leven boven de vijftwintig steeds moeilijker wordt om een tiener in bed te krijgen, lukt het in de industrie waar ik me heb uit kunnen leven gewoon nog tot je dood.

Wat er ook gebeurd, voor mij waren het niet slechts fantasieën meer. Voor mij was het de pure realiteit.

Alleen de realiteit van het nu is pijnlijk.

Buiten begint het te schemeren. Het is een frisse doch zonnige periode in februari. Vorig jaar rond deze tijd moest ik nog optreden voor Dancing Bear.

Je weet echt niet wat je meemaakt. Je bent als man in de minderheid, de eerste vijf minuten loop je naar binnen in een berenpak, en als je die dan uittrekt breekt de pleuris uit en sta je daar met je lul te zwaaien tussen honderd gierende en gillende wijven die zogenaamd iets te vieren hebben. Ze willen hem allemaal bevoelen, proeven, vaak wordt er dan ook een slagroomsput tevoorschijn getoverd.

Op het moment zelf is het allemaal erg geil, maar je hebt nooit tijd om er na afloop nog eens van na te genieten omdat je weer naar je volgende rol moet. Sowieso heb ik lang nog niet alles teruggekeken.

Maar een jaar terug liep alles nog op zijn rolletjes wil ik maar zeggen.

En ik word nu al gek. Hilde kijkt gekweld voor zich uit, Jacob popelt om terug naar huis te gaan en mijn moeder zet een pan

soep op de keuken tafel.

Zitten we met zijn allen. Hilde slurpt, dat heeft ze van haar moeder. Want die doet het ook.

Af en toe pakken we een witte boterham uit de zak om in de soep te soppen. De lichten staan al aan en we hebben elkaar niets te zeggen.

We worden niet wijs van waar Jacob zich mee bezig houdt, noch dat we niks kunnen met de scheidingsproblemen van Hilde... en ja, zou je mijn verhaal willen horen?

Ik denk dat ze hier aan tafel alledrie al onderzoek hebben gedaan.

Wandelen

Iedereen verlaat het ouderlijk huis. Mijn zus gaat terug naar de andere kant van deze stad. Ik weet niet waar ze woont eigenlijk. En mijn broer gaat ook terug naar huis, ook niet wetend waar hij woont.

En ik zal straks dan wel weer terugkeren.

Tering!

Ik loop door de Windbuurt.

Oost west, thuis best. Alles wat ik hier heb achtergelaten en zo had willen laten. Ik vind het helemaal niet leuk om terug te zijn.

De tijd heeft hier stilgestaan. Zouden mijn oude vrienden mij nog herkennen?

Van een rijtjeshuizenplek loop je naar een flatterrein. Je loopt eigenlijk overal naartoe in deze stad.

Tot de achterplaatsen met de garagedeuren met graffiti.

Prullenbakken die zijn opgeblazen. Vuilnis overal. Sporen van vandalisme. Een voorbijrijdende Connexxionbus. Nog altijd die meeuwen die lopen te blèren. Alle Jezus nog aan toe.

En in het donker wordt het er allemaal niet leuker op.

En je zal het toch weten ook. Ik zie een groepje meiden voorbijlopen, voornamelijk Surinaams ofzoiets. En even later zie je twee vriendinnen voorbij joggen.

En dan komen automatisch de voorstellingen in mijn hoofd van hoe ze op het bed zichzelf liggen te beroeren, wachtend op een pik en een close up met een cumshot.

Dat is het risico van het vak. Bij elke dame zie ik het zaad nog van het gezicht druipen. Bij kassières, voorbijgangers, studentes, secretaresses... Na twintig jaar van dit soort werk gedaan te hebben begint het een soort waan of psychose te worden. En dat zal vast ook wel nooit meer goed komen.

Ik loop over het hondenuitlaatveld. Op een van de bankjes zitten een groepje van die luidruchtige zwervers aan een halve liter.

Ik loop er met een grote boog om heen. Straks gaan ze allemaal van die dingen naar me roepen die niet leuk zijn. Misschien omdat ze al meteen zien wie ik ben.

Maar waarom zou ik het niet leuk vinden?

Uitgelachen worden terwijl je een archief aan turflijsten hebt?

Doe me maar eens na.

Maar nee, ik besluit er toch omheen te lopen.

'Ey Pik!'

Een schok gaat door me heen. Ja hoor, ik ben betrapt.

Welke van de duizenden opnames zal ik straks tegen me gebruikt krijgen? Buiten de studio ben je ineens niet meer zo gebekt. Zeker nu ik godverdomme weer hier in dit kut-Den Helder zit.

De tering!

'Aaaaaaayyy pik! Kom es hiero! Ken je me nie?'

Pep

Ik draai me naar het bankje toe. In totaal zie ik vier van die pipo's hangen met een halve liter.
Twee Surinamers, of Antillianen; het verschil zie je bijna niet.
En ik ken ze niet.

Maar degene waar ik door geroepen werd ken ik dus helaas wel. En meteen. En hoe?

Nou, ik loop er maar op af.

'Ja hoor! Het is Nicolai. Heeeey... makker!'

Het gaat hier om Ko en Petertje. Zo te zien gaat het niet bepaald goed met Ko en Petertje. Zo'n vermoeden had ik destijds al.

Die Antillianen schijnen toch Surinamers te zijn en stellen zich voor als Raff en Sim.

'Fakka broer!'

Ze moeten al in de vijftig zijn, net zoals Ko en Petertje. Al zal je dat van die laatste niet zeggen.

Tering, wat zien die eruit zeg. Wat is daarmee gebeurd?

Ko is een kaal mannetje die geen tanden meer in zijn bek heeft. Hij heeft een hoodie op, een tatoeage op zijn kop, stuiters in zijn kassen en een soort tik om steeds met zijn ondertanden zijn bovenlip te schrapen. Ik wist wel dat hij altijd wat met speed heeft gehad.

En Petertje is een klein mannetje, zijn vest in zijn broek, een petje achterstevoren, beweegt zich als een kleuter en lacht ook als een klein jongetje.

'Jaaaaaaa, het is hem hoor. Hahahaha, fakka hè!' kiert hij met die jongenspretoogjes en een hele valse kwetterende stem.

Je weet wel, zo'n stem die je zodanig laat vormen dat je als een kwajongen blijft klinken.

Ik krijg niet de kans om te weten wie Raff en Sim zijn.

'Ouwe beftekkel! Hahaaaaaaa G, what the fuck, wassap!
Boks man. Fokking lang geleje ouwe!
Petertje heft zijn vuist uit en ik moet hem de boks geven.
En wat Ko betreft... Volgens mij krijgt hij maar de helft van
deze shit mee en is hij nu al dik onder invloed van de pep.
Hij lacht wat hijgerig en hoestend.
'Hoordit, waar ben je geweest ouwe?' roept Petertje.
'Amerika man!
'Amerifokkingka!?! Whaaaaaaaaaaaaat!
'Ja man!
'Je lult broer!
'Nee, echt niet man. Kijk...'
Ik ga zitten en haal mijn smartphone tevoorschijn.
Nu tonen Raff en Sim wel heel veel belangstelling.
Ik laat mijn kop zien. Die langs komt tijdens mijn sessies op
Bang Bros, Brazzers, Fake Hostel, Team Skeet, FaKings,
BrattySis enzovoort enzovoort.
Ik weet niet wat ik meemaak. De aanwezigen hier op het
bankje gaan echt helemaal compleet uit hun dak.
'Hij heeft het zover weten te schoppen... Amerika... What the
fuck G!' roept Petertje
Die Surinamers houden mijn smartphone vast om met een
aanmoedigend gelach een van mijn sessies onder ogen te
krijgen.
'K... k..kk... Held!' keft Ko. 'F...fff...okking... Held! Oh, fok
man!
Hij laat zijn onderkaak heen en weer glijden.
Die Surinamers kunnen maar niet stoppen met gieren en lachen
en nogmaals vragen of ik dit echt ben.
Ja, ik ben het toch wel echt.
'Waar kan ik terecht om dit te doen!'
Petertje lijkt erom te springen.

'Op dit moment weet ik dat nog niet man.
Ko en Petertje ken ik trouwens nog van vroeger.
Ko heeft bij mij op de speciale school gezeten en Petertje was mijn achterbuurman.
Nouja, buurjongen. Hij is altijd een jongen gebleven. Niet dat dat erg is ofzo... Je zou maar een man zijn. En dan is het leven saai, zeg. Tering.
Ik neem maar eens plaats op het bankje en ik krijg een halve liter lauwe Brouwers aangereikt.
'Moeje beete pep! Pep! Echt tof man!' hikt Ko.
'Later misschien, ouwe.'
'Ajoh, beetje pep! Pep je van op! Ha-haaa!'
'Heb je pep dan?'
'Ha-ha! Altijd! Altijd pep! Zonder pep geen... geen rep! Hahaaaaa!'
'Neem ook een jonko man! Ouwe neuker!' zegt Raff.
'Ik word verwend hier.'
'Je ziet... Nee, is niet goed! Nee, niet goed! Daarom pep!' hapt Ko.
'Nou, haal die shit tevoorschijn dan.' roept Petertje.
En zo haalt Ko een vacuümzakje met pilletjes uit de zak van zijn te grote regenjas.
'Hebbe jullie iets om mee te tikken?'
'Tikken.' eechoot Sim.
'Ja... Zo... Tik! Tik!'
Hij maakt van die hamerbewegingen met zijn vuist boven de pilletjes.
'Tsja, goeie vraag bro...' zegt Raff.
'Ik wil ook wel slikken hoor.' zegt Petertje.
'Oké... Maar ik wil snuiven.'
'Geef ons er dan eerst één.'
'Goffedomme ik heb er maar twee.'

'Nou, geef er een aan onze Nicolai de neuker!'

'A goffedomme, ik dacht er vijf te hebben... Kut! Kut!'

Ko begint te huilen.

'En het is al zo duur!' jammert hij.

'Belofte maakt schuld, ouwe...' grinnikt Petertje.

'Het spijt me zo...' huilt Ko.

'Jongen!' roept Sim.

'Nou, neem jij er een....' grient Ko, terwijl hij mij het zakje overhandigd. 'Maar alsjeblieft, die ene voor mij laaije...'

'Komt goed... Komt goed...'

Ik weet eigenlijk niet waarom ik dit aanneem. Maar ik weet zoveel dingen niet. Soms moet je het ook gewoon doen.

Ik peuter het ene pilletje uit het zakje en stop hem in mijn mond. Het is me niet vreemd. Al snuif ik voornamelijk. Dat heb ik geleerd tijdens mijn loopbaan. Voornamelijk om er zeker van te zijn dat hij stijf bleef.

'Kijk man! Hier is jouw pilletje.'

'Ah, dank je man! Dank je...'

Hij had al een klinker los gewrikt onder een bankje, gaat staan, legt het zakje op de bank en geeft er wat kloppen op tot het pilletje in poeder vermalen is.

'Whiiiiieeee!' juicht hij ineens.

Hij drukt de opening tot een ovaal en giet de poeder in zijn hand. Maar net voordat hij wil snuiven lijkt de wind op dat moment op de verkeerde moment te komen en stuift die peppoeder naar het niets toe.

Het wordt tijd om te gaan. Achter me hoor ik Ko helemaal tekeer gaan. Hij krijst en hij vloekt het uit, terwijl de rest hem probeert te bedaren.

In bed

Het pilletje begint te werken terwijl ik door de straten in het donker terug naar mijn ouderlijk huis loop.

Ouderlijk huis. Noem het maar de hel, godverdomme.

Maar nu lijkt me dat even niks meer te kunnen schelen.

Ik voel me best lekker, man. En ineens lijken goede ideeën de overhand te nemen en zit er een nieuwe toekomst op me te wachten.

Ik zal Den Helder weer zo snel mogelijk verlaten.

Voorgoed verlaten. Net zoals ik twintig jaar geleden al zei.

Hoe dat gebeurd doet er nu even niet toe.

De grijns lijkt niet van mijn gezicht te willen verdwijnen en ik kan niet stoppen met ginnegappen. Het ding heeft goed ingeslagen.

De touwtering.

Door zo'n straat. Zoals die er zoveel in dit windoord zijn.

Flats, huizen, pleinen en grasvelden allemaal op de kubieke meters geflikkerd, laat er een zwerm meeuwen overheen schijten en je hebt een gat als Den Helder.

Ik bereik de steeg richting de achtertuin van mijn ouderlijk huis. Dat ik de weg nog op mijn duimpje weet te vinden is een wonder.

Ik verheug me op mijn bed, maar niet op morgen.

Toch nog voor zien van een eigen huissleutel, werk ik mezelf via de achterdeur naar binnen en moet ik mijn geginnegap wel dempen. Het pilletje zit nog zo heerlijk in mijn kop.

Zal ik vrees ik wel vaker moeten gebruiken.

Ik loop niet recht en op de tast moet ik mijn weg naar boven vinden.

'Kanker...'

Ik stoot tegen de tafelpoot. Het servies rammelt.

Goed... En door...

Ik loop naar de gang en hou me stevig vast aan de trapleuning op het moment dat ik naar boven ga.

Ik proest het uit. Pep kan ook zijn nadelen hebben.

Maar aan het gerasp uit de slaapkamer van mijn ouders te horen, lijkt mijn moeder niks van buiten mee te krijgen.

Nou moet ik die wenteltrap naar de zolderkamer nog nemen.

Deze moet ik afleggen met mijn handen en knieën, tot ik eindelijk in deze donkere ruimte ben.

Een stretcher ligt al klaar. Hier gaan we dan.

Ik trek mijn schoenen, broek en trui uit en neem onder de pluuche dekens plaats. Ik hoop dat ik hier geen uitslag door krijg.

Eindelijk lig ik. Het is tijd om na te denken. Als ik wel wil nadenken, man. Wat baal ik. Wat is de hele klerezooi in de soep gelopen. Ik zweer je dat ik gewoon mijn opdracht deed.

Maar het pilletje is nog niet uitgewerkt, ik moet gebruik maken van de euforie wat ik er nog door voel.

Want het is allemaal begonnen in...

Ik gok 2003 of 2004.

Als ik de knoop niet door had gehakt dan was ik altijd kansloos gebleven en zouden de fantasieën die iedere man heeft op een hele zielige manier geuit worden. Zo had dat ook gekund.

Omdat er niks anders was.

Ik deed het gewoon.

Durfde gewoon. Durfde mijn dromen waar te maken.

Maar de jaren waarin het begon, 2004 of 2005, leek de Nederlandse porno-industrie al aan het begin van de verloedering te staan en tijdens mijn terugkomst is daar echt niks meer van over.

Nu de rollen van Nederland en Amerika zijn omgedraaid sta ik hier verdomme regelrecht voor een dilemma, man!

Wat is er met de seksuele revolutie en vrijheid gebeurd?

De Nederlandse chicks lijken anno nu pas iets met seks te doen als de overgang aan de horizon verschijnt, en daarbij het feit dat je zelfs als vrouw kinderporno dreigt te maken als je pech hebt met een cupje A en er bij de slijterij nog naar je ID wordt gevraagd, douwen de jongens zichzelf maar noodgedwongen een moedercomplex door hun strot of schijten ze zeven kleuren stront bij elke muisklik op Pornhub.

Niet zolang daarvoor stonden zoekopdrachten en aanvragen naar School Girls, Teen, 18+, Barely Legal en die shit nog decennialang op de hoogste rank. Hierdoor krijg je van die hypocriete scenario's dat deze geilaards achter de zoekopdrachten elkaar gaan aanvallen en aanwijzen om hun eigen hachje te redden en zogenaamd met de tijd mee te gaan. Althans, alleen in Nederland... Kwam ik achter. In de rest van de wereld is achttien gewoon achttien.

Het is net alsof we hier nu gedwongen worden om slechts naar Matures, Milfs en Grannies te zoeken.

Is dat het feminisme van deze tijd?

Of is het gewoon een kwestie van een doorgeslagen maatschappelijke moeder-dochter concurrentie?

Dat is voor mij al de reden om te bedanken bij milfs.

Wie zeurt krijgt geen beurt.

Met andere worden en opnieuw: mijn verblijf hier gaat gewoon heel kut worden, weet je?

En ook al kan ik nogmaals zeggen dat ik alle dromen heb waargemaakt en mijn jongensfantasie tot in den ontelbare te hebben uitgevoerd, van bed, tot villa, tot zwembad, tot vele buitenlocaties, alle denkbare standjes, van elke continent op deze wereld wel een kutje geproefd te hebben...

...voel ik me toch wel echt net zo klein als de kansloze zolderkamerrukker die ik toen dreigde te worden.

En maakt het mijn kijk op seks er niet minder cynisch op.
Enfin, wees blij dat het nog Barely Legal heet. De term zou
maar Almost Underage heten...

De begrafenis

Het uitvaartcentrum ligt trouwens niet zo heel ver van mijn ouderlijk huis af.

Het is de dag dat mijn ouwe begraven wordt.

Hoe bijzonder, ik heb hem tot zijn dood al twintig jaar niet meer gezien of gesproken, bedenk ik me nu.

Mijn moeder zit op haar leeftijd nog achter het stuur van haar Nissan Micra. Mijn broertje Jacob zit als het brave hendrikje voorin en ik zit met Hilde en haar evenals overwichtige dochter van negen opgepropt op de achterbank in dit kleine kutautootje. Ik herinner me nog de dialogen van vanochtend toen ik haar mormel; die hoogstwaarschijnlijk de zakken chips toegereikt krijgt om haar bek te kunnen houden, leerde kennen.

'Dat is Nicolai. Dat is je oom.'

'Oh... hoi...'

'Eeh ja... Hoi...'

En nu moet ik mezelf helemaal tegen het raam drukken.

Dat zal op haar achttiende echt afgekeurd worden in de industrie; tenzij je naar de afdeling Feeders gaat.

Of misschien komt het in die tussentijd nog wel goed.

En dan de kleren die ik draag. Het is sinds de feestjes van Spiegler dat ik vooraf lang over mijn kledingkeuze heb nagedacht.

Maar nu doe ik het voor mijn vader.

Mijn moeder draait naar de parkeerplaats van het uitvaartcentrum, waar het al aardig druk is. Vele onbekenden, zwart gekleed staan onder elkaar te ouwehoeren en een sigaretje te roken.

Ik moet veel handjes schudden en word gecondoleerd. Toch wel bizar om een vreemde eend in de bijt te zijn op de begrafenis van je eigen vader.

Er is ook één ding wat ik heb geleerd in mijn carrière. Zij die je herkennen hoeven het niet meteen van de daken te roepen maar houden wijselijk hun mond. Daarom is het ook wel lastig om te raden voor wie ik een zwaailicht op mijn hoofd heb.

We lopen het uitvaartcentrum binnen, waar iedereen onder elkaar verder ouwehoert over de ditjes en datjes, nadat ze elkaar hebben gecondoleerd.

Ik zie de types die tot mijn familie behoren. Ze kijken me stiekem maar onderzoekend aan. Ik betrap er eentje zelfs met zijn vluchtige wijsvinger.

Vervolgens komt de uitvaartvrouw de gang binnengelopen en verzoekt ze ons om naar de zaal te gaan. De kist van mijn vader ligt daar netjes opgesteld tussen de kaarsen en de mooiste uitgekozen foto's.

Foto's zoals ik hem heb gekend, en vele foto's in de tijden dat we elkaar niet hebben gezien. Ik heb hem eigenlijk nooit met grijs haar gezien.

De klootzak.

Nou, heb ik daarin mijn eigen plan getrokken; is het weer niet goed. Maarja, als mannetje heb ik nu wel gewonnen met wat ik allemaal op mijn stok heb gehad. Je voelt je wel even voldaan op zo'n uitvaart. Kijkend naar al die vergeten kennissen om je heen die in het gewone leven net zo kijken als hier tijdens de ceremonie, terwijl ze in werkelijkheid geen traan om die ouwe zullen laten.

Die tranen zullen bedoeld zijn voor de uitzichtloosheid waarin ze terecht zijn gekomen. De tranen dat ze straks weer naar hun Helderse hol moeten, tussen de muren van ellende, in een winderig gat van nihilisme.

Als je Nederland zou omdraaien zou je nog echt denken dat Den Helder een anus is.

...om te bedenken dat dat nu ook mijn lot is geworden.